

## POSTANOWIENIE

20 grudnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

na posiedzeniu niejawnym 20 grudnia 2024 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa A.P.

przeciwko Bankowi spółce akcyjnej w W.

o zapłatę,

na skutek skargi kasacyjnej Banku spółki akcyjnej w W.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie

z 24 lutego 2023 r., VI ACa 30/22,

**1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**

**2. zasądza od pozwanego Banku spółki akcyjnej w W. na rzecz powoda A.P. kwotę 2 700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego z odsetkami, w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia pozwanemu odpisu niniejszego orzeczenia do dnia zapłaty.**

(A.G.)

## UZASADNIENIE

Określone w art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących

rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które – zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. – będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 24 lutego 2023 r. (sygn. akt VI ACa 30/22), pełnomocnik pozwanego Banku spółki akcyjnej w W. oparł wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania na przesłankach określonych w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 2 i 3 k.p.c. oraz pkt 1 tego przepisu (omyłkowo podając pkt 4). Skarżący wskazał bowiem w dalszej części wniosku i jego uzasadnieniu na potrzebę wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości i wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, tj. art. 385<sup>1</sup> § 1 i 2 k.c., w zakresie, w jakim odnoszą się one do skutków uznania postanowień umownych za abuzywne i możliwości ich zastąpienia przepisami dyspozytywnymi. Następnie podniósł dwa istotne zagadnienia prawne. Pierwsze dotyczące konieczności ustalenia czy brak możliwości oszacowania przyszłych świadczeń strony umowy kredytu stanowi *per se* o niejednoznaczności tego postanowienia umownego, a w konsekwencji, czy powinno ono podlegać badaniu pod kątem abuzywności. Drugie – dotyczące konieczności ustalenia czy pełnomocnictwo procesowe udzielone pełnomocnikowi w zakresie art. 91 k.p.c. obejmuje także jego umocowanie do odbioru oświadczenia o potrąceniu złożonego przez drugą stronę w kontekście art. 203<sup>1</sup> k.p.c., a także czy obejmuje możliwość złożenia materialnoprawnego oświadczenia (zarzutu) zatrzymania. Ponadto wskazał na nieważność postępowania, podnosząc, że rozpoznanie sprawy przez sąd drugiej instancji w składzie jednego sędziego ukształtowanym na podstawie art. 15zżs<sup>1</sup> ust. 1 pkt 4 ustawy z 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (tekst jedn. Dz.U. z 2021 r., poz. 2095 ze zm.), ogranicza prawo do sprawiedliwego rozpatrzenia

sprawy (art. 45 ust. 1 Konstytucji RP), ponieważ nie jest konieczne dla ochrony zdrowia publicznego (art. 2 i art. 31 ust. 3 Konstytucji RP) i prowadzi do nieważności postępowania (art. 379 pkt 4 k.p.c.).

Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na przesłankę z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wskazania przepisu prawa, którego wykładnia budzi wątpliwości, określenia zakresu koniecznej wykładni, podania, na czym polegają wątpliwości związane z rozumieniem przepisu oraz przedstawienia argumentacji przemawiającej za tym, że mają one rzeczywisty i poważny charakter, nie należą zaś do zwykłych wątpliwości związanych z procesem stosowania prawa. Wymagane jest także wykazanie, że treść i znaczenie przepisu nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowym orzecznictwie lub że istnieje potrzeba zmiany ich dotychczasowej wykładni. Jeżeli podstawą wniosku w tym zakresie jest twierdzenie o występujących w orzecznictwie sądowym rozbieżnościach wynikających z dokonywania przez sądy różnej wykładni przepisu, konieczne jest także wskazanie rozbieżnych orzeczeń, dokonanie ich analizy i wykazanie, że rozbieżność wynika z różnej wykładni przepisu (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, niepubl. oraz z 14 grudnia 2023 r., I CSK 6110/22, niepubl.).

Z kolei – jak wskazano w orzecznictwie Sądu Najwyższego – skarżący, który jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał przyczynę określoną w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c., powinien odpowiednio sformułować zagadnienie prawne, wskazać przepisy prawa, na których tle zagadnienie się wyłoniło oraz przedstawić argumentację jurydyczną uzasadniającą możliwość rozbieżnych ocen prawnych oraz świadczącą o istotności tego zagadnienia (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, niepubl., z 9 kwietnia 2015 r., V CSK 547/14, niepubl.). W świetle ugruntowanego orzecznictwa zagadnienie prawne jest istotne, jeżeli jego rozstrzygnięcie ma znaczenie dla ukierunkowania praktyki sądowej i rozstrzygnięcia sprawy, w której zagadnienie powstało (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 18 września 2012 r., II CSK 180/12, niepubl. oraz z 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, niepubl.), wywołuje poważne wątpliwości, a zarazem nie było dotychczas rozstrzygnięte

w judykaturze albo dotychczasowe orzecznictwo wymaga zmiany (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 24 sierpnia 2016 r., II CSK 94/16, niepubl.). Kwestia taka powinna spełniać wymagania stawiane zagadnieniu prawnemu przedstawianemu Sądowi Najwyższemu przez sąd drugiej instancji w razie powstania poważnych wątpliwości (art. 390 § 1 k.p.c. - zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 23 stycznia 2014 r., I UK 361/13, niepubl. oraz z 14 września 2012 r., I UK 218/12, niepubl.), których nie można rozwiązać za pomocą powszechnie przyjętych reguł wykładni prawa (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 8 maja 2015 r., III CZP 16/15, niepubl. oraz z 24 października 2012 r., I PK 129/12, niepubl.). Chodzi przy tym wyłącznie o poważne wątpliwości, wymagające zaangażowania Sądu Najwyższego, wykraczające poza poziom zwykłych wątpliwości prawnych, które powstają niemal w każdym procesie decyzyjnym stosowania prawa. W celu spełnienia przesłanki przewidzianej w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. nie wystarczy samo sformułowanie pytania (pytań) do Sądu Najwyższego. Konieczne jest również zaproponowanie możliwych (odmiennych) odpowiedzi na postawione pytanie. Ograniczenie się do sformułowania pytania, wymagającego zdaniem skarżącego udzielenia odpowiedzi, nie wypełnia zatem dyspozycji wskazanego przepisu. (zob. m.in. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z 15 grudnia 2011 r., II PK 183/11, niepubl., z 20 grudnia 2011 r., II PK 207/11, niepubl., z 9 stycznia 2017 r., II CSK 423/16, niepubl. oraz z 16 maja 2018 r., II CSK 12/18, niepubl.). Wskazuje się na konieczność wskazania na występujące rozbieżności interpretacyjne przy rozstrzyganiu przedstawionego zagadnienia prawnego w orzecznictwie lub nauce prawa (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 10 maja 2018 r., I CSK 798/17, niepubl., z 26 kwietnia 2018 r., IV CSK 585/17, niepubl. oraz z 8 kwietnia 2018 r., V CSK 577/17, niepubl.).

Przytoczone we wniosku wątpliwości i zagadnienia, w kontekście zarzutów skargi oraz przedmiotu postępowania, dotyczyły skutków zawarcia w umowie kredytowej denominowanej w walucie obcej (frankiem szwajcarskim) postanowień umownych wyrażających ryzyko walutowe oraz odsyłających do kursu waluty obcej ustalanego przez bank przy przeliczeniu waluty obcej na złote polskie i odwrotnie. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący przytoczył szereg orzeczeń Sądu Najwyższego i sądów powszechnych oraz

Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej odnoszących się do wykładni art. 385<sup>1</sup> § 1 i 2 k.c. oraz orzeczenie Sądu Najwyższego odnośnie pierwszego problemu ujętego w zagadnieniu prawnym sformułowanym w skardze kasacyjnej w celu wykazania istnienia w sprawie istotnego zagadnienia prawnego. W ocenie Sądu Najwyższego problematyka dotycząca wykładni wskazanego przepisu nie kwalifikuje sprawy do przyjęcia w ramach przedsądu, wobec niewykazania przez skarżącego, że zastosowane w sprawie przepisy budzą poważne wątpliwości lub rozbieżności w orzecznictwie sądów. Także problem prawny ujęty w pierwszym zagadnieniu prawnym dostrzeganym przez skarżącego nie ma cech nowości wymaganej od istotnego zagadnienia prawnego uzasadniającego przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Kwestie te były przedmiotem wielokrotnych wypowiedzi Sądu Najwyższego w orzeczeniach wydanych, często w odniesieniu do zbliżonych treścią umów kredytowych, nie tylko na etapie wstępnej oceny. Wszystkie te zagadnienia zostały omówione i rozstrzygnięte w orzeczeniach sądowych (Sądu Najwyższego i Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej), które często zapadały już po wniesieniu skargi kasacyjnej, ponieważ dotyczą one starszych spraw. W międzyczasie ukształtowało się orzecznictwo dotyczące tych problemów i w świetle obecnych orzeczeń, skarga jest nieaktualna, co uniemożliwia jej przyjęcie do rozpoznania.

W szczególności w orzecznictwie Sądu Najwyższego wyjaśniono, że określenie wysokości należności obciążającej kredytobiorcę w umowie kredytu powiązanej z walutą obcą z odwołaniem do kursu waluty obcej ustalanego jednostronnie przez bank, bez wskazania obiektywnych kryteriów jego oznaczania, jest nietransparentne, pozostawia pole do arbitralnego działania banku i w ten sposób obarcza kredytobiorcę nieprzewidywalnym ryzykiem oraz narusza równorzędność stron umowy kredytu. W konsekwencji postanowienia takie są niedopuszczalne jako kształtujące prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy, a ich bezskuteczność – niezależnie od dalszych postanowień umowy, w tym wyrażających ryzyko walutowe – może prowadzić do upadku umowy w całości (por. np. wyroki Sądu Najwyższego z 13 maja 2022 r., II CSKP 464/22 i z 9 września

2022 r., II CSKP 794/22, a także postanowienie Sądu Najwyższego z 27 kwietnia 2023 r., I CSK 3629/22 oraz powołane tam dalsze orzecznictwo).

Klauzule przeliczeniowe są ściśle związane z postanowieniami wyrażającymi ryzyko walutowe, ponieważ klauzula ryzyka walutowego nie może funkcjonować bez klauzuli określającej sposób przeliczenia zobowiązań stron w celu ustalenia ich wysokości. Usunięcie jednego z tych warunków rzutuje na istotę drugiego, dlatego nie mogą one stanowić odrębnego przedmiotu oceny pod kątem abuzywności (zob. wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z 29 kwietnia 2021 r., C-19/20, I.W., R.W. przeciwko Bank BPH S.A., ECLI:EU:C:2021:341 i nawiązujący do tego stanowiska wyrok Sądu Najwyższego z 25 października 2023 r., II CSKP 820/23, a ponadto wyroki Sądu Najwyższego z 8 listopada 2022 r., II CSKP 1153/22, z 20 lutego 2023 r., II CSKP 809/22, z 28 lipca 2023 r., II CSKP 611/22 i z 19 stycznia 2024 r., II CSKP 874/22 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z 29 sierpnia 2023 r., I CSK 4599/22 oraz powołane tam dalsze orzecznictwo).

W zakresie, w jakim wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nawiązywał do problemu zastąpienia niedozwolonego postanowienia umownego przez odwołanie do art. 358 § 2 k.c. lub art. 41 pr. weksl., pominięto zasadnicze warunki dopuszczalności tego zabiegu. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, takie zastąpienie może być rozważane jedynie wtedy, gdy brak zastąpienia niedozwolonego postanowienia narażałby konsumenta na szczególnie niekorzystne skutki, wynikające z upadku umowy w całości. W takim przypadku decydujące znaczenie ma stanowisko konsumenta (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 23 sierpnia 2022 r., I CSK 1669/22 i wyrok Sądu Najwyższego z 19 stycznia 2024 r., II CSKP 874/22 oraz przywołana tam wcześniejsza judykatura).

Pogląd ten koresponduje z wyrokiem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z 16 marca 2023 r., C-6/22, M.B.,U.B., M.B. przeciwko X S.A., ECLI:EU:C:2023:216, w którego sentencji stwierdzono m.in., że przepisy dyrektywy Rady 93/13/EWG z 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz. Urz. WE L 95, s. 29) stoją na przeszkodzie temu, by sąd krajowy po stwierdzeniu nieuczciwego charakteru warunku umowy zawartej między przedsiębiorcą a konsumentem mógł zarządzić lukom wynikającym

z usunięcia nieuczciwego warunku zawartego w tej umowie poprzez zastosowanie przepisów prawa krajowego, które mogłyby mieć zastosowanie do rozważanej umowy tylko odpowiednio lub przez analogię i które odzwierciedlają regułę obowiązującą w krajowym prawie zobowiązań. W wyroku tym przyjęto również, że sąd krajowy nie może odmówić unieważnienia umowy – jeżeli po eliminacji postanowień abuzywnych nie może ona zostać utrzymana zgodnie z przepisami prawa krajowego – konsument w sposób wyraźny się o to zwrócił (zob. w tej kwestii także wyrok Sądu Najwyższego z 19 stycznia 2024 r., II CSKP 874/22 i powołane tam dalsze orzecznictwo unijne).

We wcześniejszym wyroku z 18 listopada 2021 r., C-212/20, M.P., B.P. przeciwko „A.”, ECLI:EU:C:2021:934, Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej jednoznacznie wykluczył natomiast dokonywanie przez sąd krajowy takiej wykładni umowy, która zmierzałaby do łagodzenia nieuczciwego charakteru postanowienia umownego, nawet jeżeli wykładnia taka odpowiadałaby wspólnej woli stron.

Problem wymagań, które muszą być spełnione, aby postanowienia umowne składające się na mechanizm indeksacji kredytu, w tym ucieleśniające ryzyko walutowe, można było uznać za sformułowane w sposób jednoznaczny w rozumieniu art. 385<sup>1</sup> § 1 k.c., został szeroko wyjaśniony w dotychczasowym orzecznictwie Sądu Najwyższego (zob. zwłaszcza wyroki Sądu Najwyższego z 13 maja 2022 r., II CSKP 464/22, z 20 lutego 2023 r., II CSKP 809/22, z 25 października 2023 r., II CSKP 820/23 i z 29 listopada 2023 r., II CSKP 1753/22). W orzecznictwie tym podkreślono, że postanowienia umowne muszą być sformułowane w sposób przejrzysty i zrozumiały dla konsumenta, aby mógł on ocenić konsekwencje ekonomiczne wynikające z umowy. W szczególności, mechanizm indeksacji powinien być opisany w sposób umożliwiający konsumentowi oszacowanie wysokości przyszłych zobowiązań. Wymaga to, aby umowa przedstawiała w sposób przejrzysty działanie mechanizmu wymiany waluty obcej oraz związek między tym mechanizmem a innymi warunkami umowy dotyczącymi uruchomienia kredytu. Wypowiedzi te są spójne ze stanowiskiem wyrażonym w powołanym wcześniej wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z 18 listopada 2021 r., C-212/20, w którym stwierdzono, że postanowienie umowy kredytu zawartej między przedsiębiorcą a konsumentem

ustalające cenę zakupu i sprzedaży waluty obcej, do której kredyt jest indeksowany, powinno, na podstawie jasnych i zrozumiałych kryteriów, umożliwić właściwie poinformowanemu oraz dostatecznie uważnemu i racjonalnemu konsumentowi zrozumienie sposobu ustalania kursu wymiany waluty obcej stosowanego w celu obliczenia kwoty rat kredytu, w taki sposób, aby konsument miał możliwość w każdej chwili samodzielnie ustalić kurs wymiany stosowany przez przedsiębiorcę.

Należy wskazać, że w ramach przedsądu, Sąd Najwyższy niejednokrotnie odmawiał przyjęcia do rozpoznania skarg kasacyjnych pozwanego banku opartych na tożsamej bądź zbliżonej argumentacji, w ostatnim czasie m.in. w postanowieniach: z 20 września 2024 r., I CSK 2219/23, z 12 grudnia 2024 r., I CSK 2930/23, z 13 grudnia 2024 r., I CSK 57/24, z 13 grudnia 2024 r., I CSK 4445/23, z 7 listopada 2024 r., I CSK 971/24, z 10 grudnia 2024 r., I CSK 2052/23, z 10 września 2024 r., I CSK 2447/23, z 22 września 2024 r., I CSK 3365/23, z 13 grudnia 2024 r., I CSK 987/24. Skarżący nie wykazał, by w dacie orzekania w przedmiocie przedsądu istniała potrzeba kolejnego odniesienia się przez Sąd Najwyższy do przedstawionej regulacji i problematyki. W świetle powyższego, argumenty przedstawione we wniosku, w połączeniu z motywami zaskarżonego wyroku oraz uwzględniając aktualny dorobek orzeczniczy Sądu Najwyższego, nie wskazywały na konieczność kolejnej wypowiedzi Sądu Najwyższego w objętej nim materii, z uwzględnieniem publicznoprawnych, ponadindywidualnych zadań skargi kasacyjnej.

Co do przedstawionego we wniosku o przyjęcie skargi zagadnienia prawnego na gruncie art. 91 k.p.c. w zw. art. 203<sup>1</sup> k.p.c. dotyczącego kwestii, czy pełnomocnictwo procesowe obejmuje umocowanie pełnomocnika do odbioru oświadczenia o potrąceniu, a także do złożenia materialnoprawnego oświadczenia (zarzutu) zatrzymania, należy stwierdzić, że kwestia ta pozostaje bez znaczenia dla rozpoznania wniesionej przez skarżącego skargi kasacyjnej. W podstawach skargi skarżący nie powołał się bowiem na naruszenie wskazanych przepisów. Podstawami skargi nie została również objęta kwestia nieuwzględnienia przez Sady orzekające podniesionych przez skarżącego zarzutów potrącenia i zatrzymania, co wyklucza możliwość objęcia kontrolą kasacyjną niewytkniętych przez skarżącego



uchybień. Zgodnie z art. 398<sup>13</sup> § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy rozpoznaje skargę kasacyjną w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw, przy czym w granicach zaskarżenia z urzędu bierze pod uwagę jedynie nieważność postępowania. Oznacza to związanie Sądu Najwyższego podstawami kasacyjnymi (zarzutami) zawartymi w skardze a także niedopuszczalność poszukiwania i uwzględnienia przez Sąd Najwyższy z urzędu innych – nawet występujących obiektywnie, lecz nie wytkniętych przez skarżącego – uchybień materialnoprawnych i procesowych. Niemożliwe jest więc przyjęcie skargi do rozpoznania ze względu na okoliczności, które wykraczają poza podstawy tego środka zaskarżenia, a więc nie mogą być uwzględnione przy jego rozpoznaniu. W tym zakresie Sąd Najwyższy wypowiedział się m.in. w postanowieniu z 12 września 2024 r., I CSK 1781/23, w ramach przedsądu w podobnej sprawie pozwanego banku.

Wskazać należy również, że nie zachodzi nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę – w granicach zaskarżenia – z urzędu (art. 398<sup>13</sup> § 1 k.p.c.), w tym wskazana jako przyczyna kasacyjna we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nieważność postępowania na podstawie art. 379 pkt 4 k.p.c. z uwagi na rozpoznanie apelacji pozwanego przez Sąd drugiej instancji w składzie jednoosobowym. Należy podnieść, że w uchwale składu siedmiu sędziów z 26 kwietnia 2023 r., III PZP 6/22 (OSNP 2023, nr 10, poz. 104) – której nadano moc zasady prawnej – Sąd Najwyższy uznał, że rozpoznanie sprawy cywilnej przez sąd drugiej instancji w składzie jednego sędziego, ukształtowanym na podstawie art. 15 z.zs1 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczegółowych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (tekst jedn. Dz.U. z 2021 r. poz. 2095 z późn. zm., dalej jako: „ustawa COVID-19”), ogranicza prawo do sprawiedliwego rozpatrzenia sprawy (art. 45 ust. 1 Konstytucji RP), ponieważ nie jest konieczne dla ochrony zdrowia publicznego (art. 2 i art. 31 ust. 3 Konstytucji RP) i prowadzi do nieważności postępowania (art. 379 pkt 4 k.p.c.). Należy jednak zwrócić uwagę na istotny aspekt tej uchwały. Sąd Najwyższy w powiększonym składzie, ustalił, że przyjęta w uchwale wykładnia prawa obowiązuje od dnia jej podjęcia wyjaśniając, że brak tego ograniczenia byłby niepożądany ze społecznego punktu widzenia i prowadziłby do nadwyrężenia

powagi władzy sądowniczej oraz wizerunku sądownictwa. Oznacza to, że wydanie orzeczenia przez sąd drugiej instancji w składzie ukształtowanym na podstawie art. 15zys<sup>1</sup> ust. 1 pkt 4 ustawy COVID-19 w okresie do dnia 26 kwietnia 2023 r. włącznie, nie może stanowić samoistnej podstawy do stwierdzenia nieważności postępowania na podstawie art. 379 pkt 4 k.p.c. (zob. wyroki Sądu Najwyższego z 20 marca 2024 r., II CSKP 2164/22 i z 21 czerwca 2024 r., II CSKP 718/23, a także postanowienie Sądu Najwyższego z 28 lipca 2023 r., I CSK 4249/22). Wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie zapadł 24 lutego 2023 r., zatem przed dniem podjęcia wskazanej uchwały. W sprawie nie wystąpiła zatem powoływana przyczyna kasacyjna w postaci nieważności postępowania (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 3 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego – na stosowany wniosek zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną – orzeczono na podstawie art. 98 § 1, 1<sup>1</sup>, 3-4 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398<sup>21</sup> k.p.c. oraz przepisów § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800; obecnie tekst jedn. Dz.U. z 2023 r., poz. 1964).

(A.G.)

[a.]